

ŽUDNJA I MOĆ UBIJANJA

„Bez žudnje i moći nema ni religije ni politike“

(Michel Foucault)

Žudnja i moć da se vlada čovjekom činilo je jedinstvo Boga i kralja „svetim jedinstvom“ kroz dugu istoriju posrtanja čovjeka sve do današnjih dana. Moć je bila kod vladara, a žudnja kod „boga“ što je vodilo stvaranju „svetog jedinstva“ svetovne i crkvene vlasti koje nisu mogle jedna bez druge „ovladati slobodnom voljom njihovog podanika Homo sapiensa. **Sveto jedinstvo kralja i „boga“** započeto je u dolinama rijeka Eufrata i Tigrisa prije više od 4000 godina gdje se je kralj prvi put deklarirao kao božiji izaslanik „ensi“, koji je iz sjedišta bogova „temple“ izdavao prve naredbe čovjeku. U tom antičkom jedinstvu kralja i „boga“ ljudi su smatrani robovima bogova čiju su volju morali slijediti bez pogovora da bi preživjeli. Od žudnje „boga“ i moći vladara ovisila je **sudbina i opstanak čovjeka**. Kako se zajednica Homo sapiensa razvijala kao jedinstvo kralja i „boga“ sve je više izrastala u sublimaciju njihove moći i žudnje u kojoj je **volja za dominacijom nad čovjekom** dobijala određujući značaj u odnosima između moći vladara i žudnje „boga“. Savez moći i žudnje kralja i „boga“ za dominacijom nad čovjekom, kroz istoriju izrasta u surovi dominirajući oblik vladanja nad ljudima što se je zadržalo sve do današnjih dana.

„Moć i žudnja“ vladara i „boga“ da kontrolišu ponašanje i poslušnost čovjeka u kasnijem razvoju čovječanstva najčešće se iskazivala kao **nužnost preživljavanja ljudske zajednice**. U prvim zajednicama koje su nastale u dolinama rijeka Eufrata, Tigrisa i Nila, i u arabijskoj pustinji, preživljavanje zajednice bilo je uvjetovano mogućnošću **organiziranja odbrane od poplava i suša i organiziranjem preživljavanja u pustinji**, od čega je zavisio opstanak ljudske zajednice, što je iziskivalo jedinstvo moći vladara i žudnje „boga“ da se čovjek kontroliše i stavi u funkciju preživljavanja zajednice. Tako je prvi savez između političke moći velikog imperatora Hamurabia i žudnje vrhovnog boga Marduka da kontroliraju ponašanje i poslušnost čovjeka u Mesopotamiji našao svoje opravdanje u stvaranju sposobnosti zajednice da reguliše tokove rijeka od čega je zavisio opstanak cijele zajednice. I u ranom Egiptu gdje je preživljavanje zajednice ovisilo od regulacije toka rijeke Nil i obezbjeđenja organizacije preživljavanja u pustinji, savezi između faraona Menesa, Amona, Amosa, Amenhotepa, Tutankhamona, i bogova Ra, Amon-Ra, Atona i brojnih drugih, našli su opravdanje u kontroliranju ponašanja čovjeka i njegove poslušnost vladaru i „bogu“. Slično je i sa preživljavanjem prvih jevrejskih zajednica u arabijskoj pustinji. Težak i oskudan život u pustinji uz stalna pomjeranja pod

prijetnjom susjednih plemena iziskivao je jedinstvo kralja i „boga“ u kontroliranju ponašanja i poslušnosti čovjeka. To je tražilo od Abrahama, Isaka, Jakoba kao židovskih vjerskih lidera da prihvate Yahweh-a kao vrhovnog i jedinog boga svih jevrejskih plemena, što je vodilo odbacivanju drugih „bogova“ i stvaranju prve monoteističke religije s trajnim jedinstvom „moći i žudnje“ vladara i vrhovnog boga u ranoj semitskoj državi. I surovi imperatori asirijskog carstva Tiglath-Piliser III (745-727 BC) i Saragon II (722-705 BC) sklopili su savez „moći i žudnje“ sa vrhovnim bogom Assurom u borbi protiv slobode čovjeka da bi se odbranili od susjednih plemena i velikih prirodnih nepogoda. Taj savez „moći i žudnje“ između kralja i „boga“ moćno je obezbjeđivao i nadzirao poslušnost čovjeka vladaru i „bogu“ i širio se je poput požara i zahvatao je široke stepe, tajge i tundre prostrane evroazije kroz koje su nadirala velika plemena s Istoka, tražeći u tom savezu moć inspiracije za svoje osvajачke ratove i stvaranje novih imperija. Rađali su se novi savezi između novih „bogova“ novih kraljeva, stvarala su se nova carstva, propadale su velike imperije, uzdizale su se male moćne zajednice, ali taj savez između kraljevske moći i duhovne žudnje „boga“ ostajao je jednako snažan i dovoljno moćan, da čovjeka drži u okovima njegove apsolutne poslušnosti prema vladaru i „bogu“. Taj antički savez „moći i žudnje“ prihvatit će i nova moderna vjerovanja homo sapiensa u kršćanstvu i islamu, što će biti snažan poticaj stvaranja nove poslušnosti čovjeka prema vladaru i „bogu“, a sve to u ime preživljavanja zajednice uz striktno ograničenje slobodne volje Homo sapiensa.

Ni velike promjene u proizvodnji i organizaciji ljudske zajednice, koja više nije ovisila samo od moći regulacije toka rijeka i preživljavanja u pustinji, što će dovesti do velike urbanizacije, industrijske proizvodnje i velikih migracijskih pomjeranja Homo sapiensa, nisu učinile savez „moći i žudnje“ kralja i „boga“ manje značajnim. Ni učenje Nikole Kopernika i Galileo Galilea o kretanju Zemlje oko Sunca, u kasnom srednjem stoljeću, ni prva upotreba teleskopa sa kojim su otkrivena brojna nebeska tijela, ni pojava knjige „Matematičkih principa prirodne filozofije“ Isaka Njutna, sa čime je cjelokupno kanonsko učenje o postanku svijeta bilo uzdrmano, nije moglo podtaknuti Homo sapiensa da se pobuni protiv moći vječnog saveza između vladara i „Boga“. Ni pojava Hobsove „ugovorne teorije“, Lokove „teorije o prirodnim pravima čovjeka i prirodnim ograničenjima moći vladara“, ni pisanja Voltera, Montesquieja i Grociosa, koja su vodila u snažan prodor humanizma u filozofiji i pravu, nije mogla promijeniti svijest čovjeka koja bi bila moćna promijeniti samu prirodu ovog svetog saveza između „žudnje i moći“. Tome nije pomogla ni pojava Kantove knjige „Kritika čistog uma“ kao temeljna kritika ponašanja čovjeka.

Epoha velikog kršćanskog raskola, velikih sukoba između islama i kršćanstva, epoha kolonijalizma i prvih globalnih ratova, period rasta liberalnog, socijalističkog i evolucijskog humanizma, epoha atomske energije, vještačke inteligencije, kompjuterskih algoritama, pametnih mašina i genetike..., samo su dionice na kojima je dolazilo do sve moćnijeg jedinstva „žudnje i moći“ između

„boga“ i kralja, što će svijet u tim periodima učiniti najkrvavijom dionicom historijskog putovanja Homo sapiensa.

Mada kralj i „bog“ još uvijek odbijaju priznati moć duhovne slobode čovjeka, sve je izvjesnije da se preživljavanje saveza između „žudnje i moći“ više ne može obezbjediti putem razaranja, ubijanja, izgladnjivanja homo sapiensa. To u ovom milenijumu neminovno vodi nestanku i kralja, i „boga“, i homo sapiensa. Svi su se našli pred ponorom vlastitog nihilizma u Gazi, što vodi svetoj jedinstvo „moći i žudnje“ kralja i „boga“, da kontrolišu slobodu Homo sapiensa, u čistu besmisao i ništavilo. Definitivno Homo sapiens je došao do ruba provalije na kojem ne može, a da se ne pobuni protiv praznine i zločina samog sebe, dakako i protiv „moći i žudnje“ svog kralja i svog „boga“.

"Nema ništa slično u historiji. Granice su zatvorene, ljudi nemaju gdje otići, a uništavanje je učinilo život u Gazi praktično nemogućim". (William Schabas, profesor Međunarodnog prava).